

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľky: **A. Č.**, bytom v B. B., J. 28, zastúpenej JUDr. P. N., advokátom so sídlom v B. B., R. 17, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Banskej Bystrici**, Skuteckého 19, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 67/2009 z 30. januára 2009, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. decembra 2009, č.k. 26Sp/48/2009-26, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. decembra 2009, č. k. 26Sp/48/2009-26 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie odporcu č. 67/2009 z 30. januára 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** odporcovi na ďalšie konanie.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods.2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. 67/2009 z 30. januára 2009, ktorým rozhodol, že navrhovateľka spĺňa podmienky uvedené v § 3 ods.1 písm. l/ a o/ zák.č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na

usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák.č. 503/2003 Z.z.“) a ako oprávnenej osobe jej nemožno navrátiť vlastníctvo k pozemkom v kat. úz. Banská Bystrica :

a/ parcelám vedeným C KN č. **X.X.** – záhrada o výmere X. m², C KN č. **X.X.** – záhrada o výmere 508 m², C KN č. **X.X.** – záhrada o výmere 188m², spolu vo výmere 1119m², ktoré boli oddelené od parc. C KN č.X. pre účely tohto rozhodnutia, ktoré parcely boli pôvodne evidované v PKV č. X. ako parc. č. X.X. X., X. a X. na vlastníkov: V. C., I. (M.) C. a E. P. rod. C., na každého v podiele 7/24,

b/ a taktiež nemožno navrátiť vlastníctvo k **parc. č. X.** – záhrada o výmere 688m², pôvodne evidovanej v PKV č. X., na hore uvedených vlastníkov, pričom uviedol, že oprávnenej osobe nemožno navrátiť vlastníctvo z dôvodu, že pozemky sú vo vlastníctve právnickej osoby okrem povinnej osoby, netvoria poľnohospodársky pôdny fond a do neho nepatria a taktiež netvoria lesný pôdny fond.

Ďalej odporca rozhodol, že za pozemky, ku ktorým nemožno vrátiť vlastníctvo, sa oprávnenej osobe priznáva podľa § 6 ods.2 zák.č. 503/2003 Z.z. právo na náhradu – prevedú sa jej bezodplatne do vlastníctva iné pozemky, ak spĺňa podmienky prevodu, alebo sa jej poskytne finančná náhrada v podiele 21/24 z výmery celkového nároku 1807 m². Taktiež odporca rozhodol, že navrhovateľka je povinná podľa § 3 ods. 5 zák.č. 503/2003 Z.z. vrátiť príslušnú finančnú čiastku, ktorá jej bola vyplatená pri vyvlastnení nehnuteľností, a to v lehote do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia Ministerstvu financií Slovenskej republiky; za prechod vlastníctva kúpnu zmluvou nebola stanovená povinnosť navrhovateľky vrátiť kúpnu cenu.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku stotožnil so záverom odporcu, ktorý bol prijatý na základe správne a dostatočne zisteného skutkového stavu a uviedol, že v zmysle žiadosti navrhovateľky o prinavrátenie pozemkov bolo nesporné, že správny orgán rozhodol v tom rozsahu, ktorý bol označený v tejto žiadosti. Bolo nesporne preukázané, že reštituované nehnuteľnosti nebolo možné vydať de facto, pretože vlastníctvo k uvedeným pozemkom je písané na právnickú osobu, ktorá nie je v zmysle zákona povinnou osobou, a taktiež, že netvoria poľnohospodársky ani lesný pôdny fond. To znamená, že v zmysle zákona prichádza do úvahy iba náhrada, či už v pridelení iných pozemkov alebo vo finančnom vyjadrení. Súd taktiež **nemal pochybnosti o správnosti priznania tohto reštitučného nároku**

v podiele 21/24-ín z celkovej výmery 1807 m², pretože sa stotožnil s názorom správneho orgánu, pokiaľ išlo o uznanie podielu po V. (E.) C.; podľa doloženého úmrtného listu V. C. zomrel v roku 1916 a iná osoba menom E. C. v r. 1914. Tieto skutočnosti boli overené údajmi uvedenými v liste č. j. Fin/52/1979. Z predložených listinných dôkazov nebolo jednoznačne zrejmé, či sa jedná o starého otca navrhovateľky alebo brata jej matky uvádzaného v zápise z r. 1906 v pozemnoknižnej vložke č. X. pod B3. Súd nemal pochybnosti o tom, že pri nedostatku iných hodnovernejších dokladov preukazujúcich pôvod a líniu právnych predchodcov navrhovateľky je čestné vyhlásenie nedostačujúce, a teda že navrhovateľka neunesla dôkazné bremeno – preukázanie podmienky podľa § 2 cit. zák.č. 503/2003 Z.z. Pokiaľ ide o výhradu navrhovateľky ohľadom vplyvu dĺžky správneho konania na možný výsledok z titulu uplynutia lehoty na uplatnenie si reštitučného nároku, krajský súd mal za to, že nemožno spájať otázku dodržania procesných lehôt na dĺžku konania s uplatňovaním si nároku limitovaného zákonom stanoveného termínu, ktorý má charakter preklúzie. Správny orgán v konaní je skutočne viazaný tým rozsahom, ktorý vyplýva z uplatnenia samotného nároku, ktorý samozrejme do uplynutia zákonnej preklúzie je možné rozširovať. Bolo však vecou navrhovateľky ako žiadateľky, aby si toto prípadné rozšírenie nároku uplatnila v čase konania bez ohľadu na spôsob vedenia tohto konania a jeho dĺžku a nie sa spoliehala na jeho výsledok – meritórne rozhodnutie, až na základe ktorého by zistila, či si v pôvodnej žiadosti uplatnila celý svoj nárok alebo jeho časť; v konaní nebolo zistené ani preukázané, že by v rámci žiadosti o reštitučný nárok boli špecifikované aj iné nehnuteľnosti než tie, o ktorých v konečnom dôsledku bolo rozhodnuté.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie navrhovateľka, domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. V rámci odvolania uviedla, *pokiaľ ide o neakceptovanie uplatnenia si reštitučného nároku aj voči parc. č. X.* je zo samotného rozhodnutia správneho orgánu zrejmé, že tento uznal reštitučný nárok navrhovateľky, pričom vychádzal z ohraničenia parc. č. X.. Navrhovateľka do podania reštitučného nároku nemala k dispozícii geometrický plán týkajúci sa i predmetnej nehnuteľnosti, pričom pri svojom nároku vychádzala výlučne z predložených listinných podkladov tak, ako ich predložila správne orgánu, označenie parc. C KN X. bolo jej laickým posúdením priestorovej identifikácie parciel. *Ohľadne neuznania nároku po E. C.* navrhovateľka uviedla, že nárok po tejto osobe nie je možné relevantne zdokumentovať, nakoľko ani samotná matrika mesta Banská Bystrica, ktorú navštívila za účelom získania

podkladov pre rozhodnutie, nemala o úmrtí osoby s takýmto menom v relevantnom období žiadne poznatky, v tejto súvislosti bolo jej správnym orgánom odporúčané postupovať podľa § 39 Správneho poriadku. Uviedla, že je pravdou, že krajský súd oprel svoje rozhodnutie v tomto smere o listinný dôkaz č. j. Fin/52/1979, na podklade ktorého osoba menom E. C. zomrela v r. 1914, avšak táto písomnosť nepreukazuje zdroj tejto informácie a to najmä s ohľadom na tie skutočnosti, že dané úmrtie malo nastať v r. 1914 resp. 1916, teda v období Rakúsko – Uhorskej monarchie, z obdobia ktorej sú písomnosti archivované vo výlučne inom ako slovenskom jazyku, pričom samotné stotožňovanie nebohých osôb je z tohto hľadiska mimoriadne sťažené, z čoho teda vyplýva, že ani mená a priezviská nie sú absolútne totožné s ich alternatívami v jazyku slovenskom. O uvedenom sa presvedčila aj navrhovateľka pri návšteve matriky v Banskej Bystrici. Pokiaľ *ide o zmeškanie lehoty* pre uplatnenie si nároku navrhovateľka uviedla v podstate totožné argumenty ako v opravnom prostriedku a poukázala na skutočnosť, že nezákonnosť postupu správneho orgánu vo vzťahu k nedodržaniu lehoty na rozhodnutie bola potvrdená i upozornením Okresného prokurátora v Banskej Bystrici zo dňa 6. marca 2009 pod sp. zn. Pd 4/2009.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol odvolanie zamietnuť. Uviedol, že čestné vyhlásenie navrhovateľky vzal do úvahy, nie však v plnom rozsahu, pretože pripustenie čestného vyhlásenia je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a tento nie je viazaný návrhmi účastníkov. V prípade čestného vyhlásenia musí pristupovať k jeho hodnoteniu s istou mierou opatrnosti, pretože skutočnosti v ňom uvádzané nie sú skutočnosťami dokázanými, ale iba osvedčenými. Pokiaľ ide o nepriznanie podielu 3/24 neboli podložené ani správnym orgánom zistené právne relevantné dôkazy, z listinných dôkazov nie je jednoznačne zrejmé, či sa jedná o starého otca navrhovateľky alebo súrodenca jej matky uvádzaného v zápise z r. 1906 v PKV č. X. pod B3. Odporca ďalej uviedol, že sa zaoberal všetkými parcelami v uplatnenom nároku, ktorých sa reštitúcia dotýka, čo preukazuje jednak výroková časť ako aj odôvodnenie rozhodnutia, **jedinou parc., ktorú neobsahuje reštitučné rozhodnutie je parc. č. EKN X.**, ktorá ale nepodlieha reštitúcii, pretože u nej neexistuje reštitučný titul tzn. že bola vyvlastnená za náhradu, vyvlastnenie prebehlo zákonným spôsobom a nachádza sa mimo parc. č. X., ktorá ako jediná nehnuteľnosť neslúžila účelu vyvlastnenia. Záverom odporca uviedol, že nepotvrdenie rozhodnutia a vrátenie na nové prejednanie by malo vplyv len na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutie, ale z doteraz zisteného skutočného stavu veci už nie je možné objektívne

predpokladať, že zo strany odporcu budú zistené nové skutočnosti, ktoré budú mať vplyv na ďalšie rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací /§250s O.s.p. v spojení s § 10 ods.2 O.s.p./, preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods.2 vety prvej O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. februára 2011 (§ 156 ods.1 a ods.3 O.s.p.).

V správnom súdnictve *preskúmajú* súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov *zákonnosť* rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods.1 O.s.p.).

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že navrhovateľka sa opravným prostriedkom domáhala postupu podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 250l a nasl.), upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov.

Úlohou súdu prvého stupňa bolo *preskúmať zákonnosť rozhodnutia* odporcu, ktorým rozhodol, že navrhovateľka spĺňa podmienky uvedené v § 3 ods.1 písm. l/ a o/ zák.č. 503/2003 Z.z. a ako oprávnenej osobe jej nemožno navrátiť vlastníctvo k pozemkom v kat. úz. Banská Bystrica :

a/ C KN č. **X.X.** – záhrada o výmere X. m², CKN č. **X.X.** – záhrada o výmere 508 m², CKN č. **X.X.** – záhrada o výmere 188m², spolu vo výmere 1119m², ktoré boli oddelené od parc. CKN č.X. pre účely tohto rozhodnutia, ktoré parcely boli pôvodne evidované v PKV č. X. ako parc. č. X.X. X., X. a X. na vlastníkov: V. C., I. (M.) C. a E. P. rod. C., na každého v podiele 7/24,

b/ k **parc. č. X.** – záhrada o výmere 688m², pôvodne evidovanej v PKV č. X., na hore uvedených vlastníkov, pričom uviedol, že oprávnenej osobe nemožno navrátiť vlastníctvo z dôvodu, že pozemky sú vo vlastníctve právnickej osoby okrem povinnej osoby, netvorí poľnohospodársky pôdny fond a do neho nepatria a taktiež netvorí lesný pôdny fond.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že v posudzovanej veci zostali spornými dve skutočnosti, a to :

1/ či navrhovateľka dostatočne preukázala zákonom vyžadované podmienky podľa § 2 zák.č. 503/2003 Z.z., – **či je oprávnenou reštituentkou po E. /V./ C.** v podiele 3/24, keďže správny orgán, ako aj súd z priložených listín nevedeli určiť, či ide o starého otca navrhovateľky alebo o brata matky navrhovateľky,

2/ **rozsah uplatneného nároku** - či odporca rozhodol o všetkých nehnuteľnostiach, ku ktorým si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok, resp. či bolo jeho povinnosťou rozhodnúť aj o parc.č. X..

1. K otázke oprávnenosti reštitučného nároku navrhovateľky **po E. /V./ C.**

Navrhovateľka v pôvodnej žiadosti, adresovanej odporcovi uviedla, že jej starý otec E. C. a stará matka M. rod. D., **mali 4 potomkov – V., I. (M.), J. a E..**

Pozemnoknižnými **vlastníkmi boli: V., I. (M.), E. a E..**

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 503/2003 Z. z. právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 2 ods. 2 cit. zákona ak osoba, ktorej vlastníctvo k pozemku prešlo v rozhodujúcom období do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v ustanovení § 3, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, **sú oprávnenými osobami** štátni občania Slovenskej republiky, **fyzické osoby v tomto poradí:**

a) **dedič zo závetu**, ktorý bol predložený v konaní o dedičstve, ktorý nadobudol celé dedičstvo,

b) *dedič zo závetu*, ktorý nadobudol dedičstvo, ale len v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti pozemku, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený len k tejto časti pozemku,

c) *deti a manžel* osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,

d) *rodičia* osoby uvedenej v odseku 1,

e) *súrodenci* osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti.

Pokiaľ ide prevzatie nehnuteľností bez právneho dôvodu (kúpnu zmluvou z r. 1965) – parc. č. X.X. X., z podkladov administratívneho spisu vyplýva, že v čase ich prevzatia žila z pozemnoknižných vlastníkov I. (M.) C. (podľa úmrtného listu zomrela v r. 1978), podľa týchto skutočností bola navrhovateľka oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 písm. e/ zák.č. 503/2003 Z.z. – teda ako dieťa súrodenca oprávnenej osoby (7/24). Taktiež žila matka navrhovateľky E. P. (zomrela v r. 1981), navrhovateľka v tomto prípade bola oprávnenou osobou podľa § 2 ods. 2 c/ zák.č. 503/2003 Z.z. (7/24). V. C. zomrel v r. 1961 v USA (podľa čestného vyhlásenia navrhovateľky), teda v čase prevzatia pozemkov už nežil, ako dedičia prichádzali do úvahy žijúce sestry – I. (M.) a E., takisto ako dedičia po E. (ktorý zomrel v r. 1914/16), platí teda vyššie uvedené.

Pokiaľ ide o vyvlastnenie nehnuteľností rozhodnutím č. Výst. 1265/79 zo dňa 29. mája 1979 – parc. č X., X., X., X., je zrejmé, že v čase vyvlastnenia žila už iba matka navrhovateľky ako jediná pozemnoknižná vlastníčka a prichádzala do úvahy ako dedička týchto nehnuteľností po ostatných spoluvlastníkoch.

Osoby, ktoré v čase prechodu vlastníctva už nežili, nie je možné považovať za oprávnené osoby podľa § 2 ods. 1 zák.č. 503/2003 Z.z., keďže spôsobilosť mať práva zaniká smrťou, teda týmto osobám nemohlo prejsť ich vlastnícke právo na štát a nie je možné od nich odvodzovať oprávnenosť reštitučných nárokov. Väčšina pôvodných pozemnoknižných vlastníkov zomrela pred prevzatím vlastníctva štátom, pričom hoci neprebehli dedičské konania (napr. prechod vlastníctva z I. na E.), je možné určiť domnelých dedičov, v tomto

případe E. P. rod. C., matku navrhovateľky, po ktorej je možné práva reštitučné uplatniť. (Z rozhodnutia D 484/86 zo dňa 30. apríla 1986 vyplýva, že navrhovateľka bola po svojej matke jedinou dedičkou.)

Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 2 a 3 reštitučného zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok) podľa § 5 ods. 3 reštitučného zákona.

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán. Na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie (§ 32 Správneho poriadku).

Podľa názoru odvolacieho súdu v posudzovanej veci správny orgán nepostupoval dôsledne v intenciách citovaného zákonného ustanovenia, pretože pre svoje rozhodnutie si nežadovávajú dostatok skutkových podkladov. Nedostatočne zistený skutkový stav spočíva v tom, že v PKN vložke je uvedené, že V., E., I. a E. nadobudli vlastnícke právo k pozemkom na základe dedenia v r. 1917, pričom listiny predložené v konaní preukazujú, že E. C. (podľa tvrdenia navrhovateľky vlastným menom V.) zomrel v r. 1914 alebo 1916, takisto je E. C. vedený ako spoluvlastník aj v geometrickom pláne z r. 1940, preto **nie je jasné, kto bola táto osoba**, keďže navrhovateľka uviedla, že jej matka mala dvoch bratov a to V. a J., pričom v ďalšom podaní už uviedla aj E. (podanie zo dňa 12. augusta 2004). V tomto smere pre objasnenie veci je potrebné doplniť dokazovanie, a to predovšetkým podrobným vypočutím navrhovateľky, a to za účelom objasnenia:

- po kom si presne reštitučný nárok uplatňuje, s tým, že **uvedie presne svoj príbuzenský pomer k tejto osobe**, resp. nech vysvetlí **po ktorom E.**, si uplatňuje reštitučný nárok
- ak si uplatňuje nárok po E., ktorý mal titulom dedenia 3. februára 1917 nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vedeným v pozemnoknižnej vložke č. X., nech sa

vyjadří, či má vedomosť (od svojej právnej predchodkyne) o jeho „choromyselnosti“ zaznamenananej v uvedenej pozemnoknižnej vložke č. X., nech uvedie, aké má vedomosti o tejto osobe, kto sa o ňu staral, kde žila a pod. a nech navrhne v tomto smere svedkov na preukázanie svojich tvrdení,

- nech vysvetlí nezrovnalosti v tom smere, prečo uvádza, že E. zomrel v roku 1914 alebo 1916, odkiaľ má túto vedomosť ?

Odvolačí súd zároveň konštatuje, že čestné prehlásenie navrhovateľky samo osebe nepredstavuje relevantný doklad na preukázanie oprávnenosti ňou uplatneného reštitučného nároku. V tomto smere sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom odporcu.

2. K otázke rozsahu reštitučného nároku

Pokiaľ ide o rozhodnutie o parc. č. X., podľa názoru odvolacieho súdu odporca nerozhodol o všetkých nehnuteľnostiach, ku ktorým si navrhovateľka uplatnila reštitučný nárok. Posudzujúc podanie podľa obsahu, mal odporca vo výroku meritórne rozhodnúť aj o tejto parcele, keď podľa obsahu pôvodného podania navrhovateľka uviedla aj okolnosti odňatia vlastníctva k tejto parcele.

Na základe horeuvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že v danej veci bude dokazovanie potrebné doplniť a vykonať v rozsahu, ktorý je nad možnosť súdneho konania, lebo podľa § 250q ods. 1 vety druhej O.s.p. správny súd môže vykonať iba dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní. Súdy v správnom súdnictve preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 10 O.s.p.) a ich úlohou nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie (§ 250l ods. 2, § 250q ods. 2, § 250ja ods. 3, veta prvá O.s.p.) v ktorom bude povinnosťou správneho orgánu

po doplnení dokazovania rozhodnúť o celom reštitučnom nároku navrhovateľky opätovne a svoje nové rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 46 a § 47 správneho poriadku).

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 veta druhá O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke náhradu trov konania z dôvodu ich neuplatnenia nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 17. februára 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská